

HÂRTII VECHI

Zapise de vânzări și cumpărători de locuri în Rîmnicu-Vîlcii (1727—1783).

Frau aci mai multe zapise de vânzări de siliște, case pe pîmînte, locuri, etc. din orașul Rîmnicul-Vîlcii, atît din timpul ocupației austriace cît și în urmă. Prețul cel mai urcat, cum reese din aceste opt acte, este pe *vremea neamfului*, cînd în anul 1727, s'a vîndut o casă cu 120 de taleri; iar mai tîrziu la anul 1753, găsim un loc vîndut drept 7 taleri, aproape 2 1/2 lei de astăzi!

În acte vedem numiri de felul acestora: «siliștea Paterilor» sau «ulița Papistașilor», lîngă «reședința mănăstirii Franciscanilor», ceea ce adeverește că «Bărăția» din Rîmnic este cu mult mai veche decît se credea pînă acum. Cele două din urmă acte, (sub No. 7 și 8) sunt încheiate între Episcopul Rîmnicului, kîr Grigore și *Frater Iosephus, Praesidens et Administrator Parochiae Bucurestiensis*, împreună cu toți ceilalți frați Franciscani; iar peste 24 de ani, acest act de schimb se reînnoește între vel vistier Constandin Socoteanu (nepotul repositului Episcopului, în urmă Proim mitropolitul Grigorie) și *Frater Georgius gvardianus Bucurestiensis*, împreună cu ceilalți frați franciscani din Rîmnic.

Toleranța religioasă era așa de mare la noi, încît vedem pe un fost mitropolit ortodox, făcînd un schimb de locuri cu Franciscanii din Rîmnic, numai spre a le face un *hatîr*; căci zice actul (No. 7) «... avînd sînta Episcopie un loc lîngă rezidenția noastră... și fiindu-ne nouă (Franciscanilor) de tre-

buință... am venit către prea sfinția sa părintele Episcop și ne-am rugat...»

Mai vedem din aceste acte, că sub administrația austriacă, streinii, nemții, aveau drepturi la funcții și titluri și, ceva mai mult, ei își clădeau case pe locuri streine, prin usurpație: «...iar cealaltă casă o au fost făcut în vremea neamțului, un *Marstaler neamțu vornicu*, cu sila pe pământul meu, în sila și în putere...» (No 4), iar în alt act (No. 8), se zice: «un loc ce-l are monastirea (Franciscanilor) danie de la vornicu *Marstaler*...»

Mai constatăm că pe la anul 1746, orașul Rîmnic avea un *legător de cârți*, lucru firesc, de oarece era în oraș o tipografie la sfînta Episcopie.

Toate aceste acte vor putea servi odată la istoria orașului Rîmnic și prin urmare și la aceea a județului; în această speranță, m'am hotărît a le publica.

GEORGE IOAN LAHOVARI.

Bucuresci, 23 Ianuarie, 1893.

I. Zapis de cumpărătoreea unei case în Rîmnicu-Vîlcii, anul 1727.

Adică eu Ana, care am fost soția Popei Stanciului, împreună cu fiu-meu Nicolae și cu fie-mea Maria, dat-am acest al nostru credincios zapis la mâna sfinții sale părintelui popei kir Constandin din Rîmnic, ca să fie de bună și adevărată credință, precum să se știe că avînd noi niște case pe pîmnițe de piatră aicea în orașul Rîmnicului, care pîmniță și nouă ne-a fost de cumpărătoreea de la Stanciul și Iorgu, feciorii lui Stan nebunul și de la Radul Pieptea; iar casele le-am făcut noi cu a noastră cheltuială și fiindu-ne nouă aceste case de vînzare, tocmitu-ne-am cu sfinția sa părintele popa Constandin de a noastră bună voe, de i-am vîndut acele case cu pîmnița și cu locul cît ține împrejurul caselor în bani gata, taleri + 120 +